

Мика Антић – РОМАНСА

Немој да одеш више у онај град
где смо од себе заборавили пола.

Никад са звезда није већи пад
него на бетон са кафанског стола.

У очима сам гугутке подавио,
па сам им дуго шаптао смешно опело.

И све сам своје осмехе окрвавио.
Није све бело што личи на бело.

Перони каткад плачу кишом. Сат и
кофери. Свако некуд жури ноћас.

Исцепам карту. Нећу да се вратим.
За сваким возом остаје самоћа.

И само мрака напуне се прсти.
Не вреди. Сад смо друкчији, зацело.

Бар ти све птице из очију пусти.
Није све бело што личи на бело.